

פ ר ד ש ו ק ר ל מט' 41/ג

מיטיבת ועדת החוקה, חוק ומספט
שהתקיימה ביום ד', ט' בסיוון תשי"ד-2.6.54 בטעה 08,45.

- הסתתפו: ט. אובא - היו"ר
 ע. איכ לוב
 ב. אזניה
 י. בר-יהודה
 ד. בר-רב-האי
 ס. בגין
 ט. הלל
 ז. ורהפטיג
 ח. רובין
 ב. ססון
 ד. טרי
 י. טפידא

- נעדרו: ע. אסף
 י. כדור
 י. הררי
 א. חביבי
 י. כסה
 ט. לורנץ
 ע. מיסון
 ט. סנה
 י. קליבנוב
 ט. קסיס
 א. תבורי

- סוזמנים: פ. רוזן - סר המספטים
 ה' קוקיה - מנהל מסד המספטים
 א. ידין - המסנה ליועץ המספטי
 ה' ויינס - מסד המספטים.

סדר-היום: חוק ההסברה.

אני פותח את הישיבה.

היו"ר ס. א. גא:

י. בר-יהודה:
 בוועדת החוקה, חוק ומספט הובטח על-ידי
 אנשי מסד המספטים לתת דין-וחסבון על
 עבודתם. למעשה ניתן דין-וחסבון חלקי על עבודת המסד. כסטאלנו על
 עבודת בתי-המספט הובטח לנו שייסטר דו"ח נפרד על-ידי הסופט אייזנברג.
 אני מניח שהפגרה הסכיחה זאת, ואני מבקש להזכיר זאת, כי ישנן טועות
 על סצב חסור מאוד.

א. ידין:
 יתכן שדו"ח מקיף ומיוחד לא ניתן, אבל
 בפתיחת הדיון בוועדה על החוק לתיקון פקודת
 בתי-המספט, בקטר עם שאלת הרכב בית-המספט העליון ובתי-המספט המחוזיים,
 היה בוועדה הסופט אייזנברג ומסר פרטים. ברור כי אין זה טובע
 שתיסטר אינפורמציה נוספת.

חוק ההסדרה.

סעיף 6 (המסך).

היו"ר ס. אונג:
בישיבה הקודמת הועלתה השאלה אם יש לתת סמכות של מעצר גם לקצין מטסרה. כן היתה הצעה להגביל את האפשרות של הארכת המעצר.

ס. הלל:
אני הייתי זה שערערתי על סמכותו של קצין המטסרה, ואני סוכנעתי כמה שהוסבר לי בישיבה הקודמת וטוריד את הצעתי.

י. ויינש:
אני הצעתי להוסיף: "אם יש יסוד להניח שהוא בר-הסגרה" וכי עוסדים להגיש בקשה להטבירו.

ח. רובין:
אני מציע להוסיף בסעיף-קטן (א) את המלה "בכתב" אחרי המלים "רשאי לצוות".

- הוחלט:
1. לקבל את הצעת י. ויינש להוסיף בסעיף-קטן (א): "אם יש יסוד להניח שהוא בר-הסגרה וכי עוסדים להגיש בקשה להטבירו".
 2. לקבל את הצעת ח. רובין להוסיף את המלה "בכתב" אחרי המלים "רשאי לצוות".

היו"ר ס. אונג:
בסעיף-קטן (ב), האם יש צורך בהגבלה? בישיבה הקודמת הוסבר כי בין כה קובעים זאת באמצעות עם המדינות שאתן כדורתיים אמנה.

י. בר-יהודה:
במקרה שאוסרים אדם מפני שחושבים שאולי ידושו את הסגרתו, הרי כל התאריכים הכתובים אחר-כך באמנה סתבטיים.

ס. בצ'ין:
מדוע נאמר: "צו מעצר" עליו?

י. ויינש:
הנוסח הזה נתקבל כבר בחוקים אחרים.

ח. רובין:
אני מציע שנוסח שלום יוכל לתת צו-מעצר כל פעם לעטרה ימים, בסך-הכל לשלושים יום, אפשר להסכים ל-35 ימים. על כל פנים, לא יתכן שזה יהיה ללא כל הגבלה.

י. בר-יהודה:
צריך להתחיל בהגבלה הזאת לגבי אסירים שלנו. והמצב הוא כזה שהם יושבים אצלנו הרבה יותר.

ז. ורהפטינג:
אני עומד על הצעתי למחוק את המלים "אולם אם הוכח...". כלומר, להשאיר רק את האפשרות

של 48 שעות ואת כ" 15 יום.

א. ידין:

מעצר של 15 יום אפטר לתת סכל סיבה, האנכה
נוספת מוגבלת למקרים מיוחדים, ורק כאשר
יטבן סיבות המעכבות להביאו לפני בית-המספט לסם הכרזתו כבר-הסגרה. נאם
זה כך מסוייג, אינני רואה סיבה להתנגד לתקופה בלתי קצובה.

י. ויינס:

הפרוצדורה היא כזאת שתוך שבוע ימים מתקבל
מברק סבו מודיעים כי יבקטו הסגרה.
לאחר זאת יט פרוצדורה ארוכה של בקטת ההסגרה, ולפעמים זה יכול לקחת יותר
זמן. על סמך המברק אי-אפטר להכריז על העציר כבר-הסגרה. צריך להשאיר
את הדבר לטיקול דעתו של הסופט.

י. בר-יהודה:

אם במעייף-קטן (ב) תיטאר תקופת הזמן ללא
הגבלה, אציע לטחוק במעייף-קטן (א) את
קצין המסטה.

י. ויינס:

אפטר להבהיר במעייף-קטן (ב) טאת הסיבות
המיוחדות האלה יכול להביא רק היועץ המספטי.

י. בר-יהודה:

אני מציע להוסיף על ההגבלה של סיבות
מעכבות הגבלה הקטורה בחוסרת העבירה,
סייה ברור לסופט שזה או לטימא רציו.

י. ויינס:

במקרה שהעבירה אינה רצינית, הסופט לא
יתן 15 יום מעצר, אלא שחרור בעדבות.

ד. בר-רב-האי:

בענין זה אי-אפטר סלא לסמוך על בית-
המספט.

ח. רובין:

אני עומד על הצעת להבטיל את הזמן. בדברים
כאלה יכולות להיות טעויות, ולא יתכן שאדם
יטב בטעצר ללא גבול.

ט. המספטים פ. רובין:

אינני מבין את ההתנגדות. הפרוצדורה
שנקבעה בענין זה לוקחת זמן רב. ביחוד
כשהדבר נוגע גם לאנשים שכבר נתחייבו בדין וברחו.

ט. כנין:

אני מציע לקצר במעייף-קטן (ב) ולא לכתוב
"יובא תוך ארבעים וטמונה טעות לפני סופט
לסם קבלת צו מעצר עליו", אלא פטוס: "הסופט יהיה רטאי לתת צו מעצר
סלא יעלה על חטיטה-עשר יום".

במעייף-קטן (א), במקום "לפני העתירה" צריך
לכתוב "לפני הגטת העתירה".

הטאלה היא אם דרוטה לנו כפילות: אם הוגטה
עתירה לבית-המספט הטחוזי, הוא רטאי לתת צו מעצר ואין הגבלה בזמן. וכאן
מדובר על מקרה שהמעצר נעטה לפני הגטת העתירה. במסך 15 ימים אפטר
להגיש את העתירה עם כל המסמכים. גם במקרה שהמסמכים עדין לא הגיש,
אפטר לבקט דחיית הבידור. אבל אחרי 15 יום הענין עובר לבית-המספט הטחוזי,
נאם הוא סבור כי יט צורך להחזיק את האיט במעצר, יתן הוא את הצו.

י. ויינס:

אי-אפטר להגיש עתירה לפני טיטונם המסמכים.
בית-המספט קטור בהוראות פורטאליות
מסויימות, ונאחד הדברים היסודיים לגבי עתירה הוא טדינא. הוא כדין
האטמה פלילית בבית-המספט. היועץ המספטי לא יסתכן להגיש עתירה על עבירה
מסויימת אם אין לו כל העובדות, אחרת אפטר יהיה לפסול את העתירה.

ד. בגין:

אין מסיגים את צו הטעזר ל-15 ימים? האם
לא - על סמך הוכחות?

ט. המספטים פ. רונן:

הרבה פחות הוכחות.

ע. איבילוב:

אני יכול להבין חברים שהתנצרו לסעיף מסויים
בחוק, אבל איבני מבין מדוע עוסדים על כך בענין
סיכול לעשות את החוק כך שאי-אפשר יהיה לבצעו. כולנו חושבים על מקרה
שצטרך להסגיר, ואיבנו חושבים על מקרה שבנקס הסגרה וצטרך להכין את החומר,
ויתכן שיהיו לנו אז קסיים ויהיה לנו צורך בזמן. האנשים שמדובר בהם
מסורים את עצמם תחת סם אחר, ויט בזה קסיים רבים. צריך לקחת בחשבון סיכול
לקרות ימיהם יטב כמה ימים שלא בצדק. מסום כך אני מציע ספסעיף-קטן (א)
יטאר קצין המסורה, וכן לאפשר לסופס לתת צו טעזר לפי ההצעה.

ז. ורהפטיג:

אני מציע ניסוח להצעת חבר הכנסת רונן,
ובמקרה שלא תקבל הצעה, אצביע בעדה:
"רסאי סופס להאריך את טעזרו בהתאם לאותן הנסיבות לתקופה נוספת שלא תעלה
על 15 יום".

הוחלט: 1. לדחות את הצעת ז. ורהפטיג למחוק את
הסיפא החל מ"אולם" בסעיף-קטן (ב).

המתייגות לז. ורהפטיג.

2. לדחות את הצעת ח. רובין להגביל את זמן
הטעזר ל-35 יום.

3. לקבל את ההצעה שהחלק הסני של סעיף-קטן (ב)
יופעל רק על-ידי היועץ המספסס: "אולם אם
הוכיח היועץ המספטי כי ישנן נסיבות...
(הניסוח - על-ידי מסרד המספטים).

4. לקבל את הצעת ס. בגין לנסח את הריסא
של סעיף-קטן (ב) כך: "פי טעזר לפי סעיף-קטן
(א) יובא לפני סופס לסם קבלת צו טעזר עליו".

5. לקבל את הצעת ס. בגין להוסיף בסעיף-קטן (א)
את הסלה "הגסט" לפני הסלה "עתידה".

6. להביא סתי גירסות: האחת - לכתוב בסיפא של
סעיף-קטן (ב) כהצעת ועדת המסנה; השניה -
לנסח את הסיפא כך: "רסאי הסופס להאריך
את טעזרו בהתאם לאותן הנסיבות לתקופה
נוספת שלא תעלה על 15 יום".

סעיף 7.

ס. בגין:

הסעיף הזה מטיל חובות יוצאות מגדר הרגיל
על הנאסם או הטבוקס, ועל כן אין להסלים
אתו. אם המדובר בטענות עובדתיות, נאסר, שהנאסם ריצה את עונשו בארץ
או בחו"ל, מדוע נטיל את חובת ההוכחה אך ורק על הנאסס? הוא הדין במקרה
שהוא הועמד לדין על עבירה ונמצא זכאי. אתם רואים כל הזמן רק את הפוסע
סנתפס, אבל עליכם לראות את האדם. זה יכול להיות אדם חסר אמצעים,
סאינו יכול לסלם לעורך-דין. ווא יכול לסכוח לסעון את הטענה הזאת.
(ה' סוקיה: בית המספס יזכיר לו). האם זה כתוב?

הדבר החסור ביותר הוא בפרט (5): הוא צריך
להוכיח כי הנקסה באה כדי להאסימו או להעניסו על עבירה בעלת אופי פוליטי.
לפי מה שכתוב פה הוא צריך להוכיח גם את החלק הראסון של הסעיף, שבקסת

ס. בגין:

ההסגרה היא לכאורה על עבירה שאיננה בעלת אופי טריני. אבל אני טוען שזוהי טעות.

י. וייצג:
בטעיה 2 טרובר על סה טצריכה התביעה להוכיח, לאחר שנתטלאו התנאים הנ"ל, יכול הטבוקס להוכיח את אחד הדברים הטנויים בטעיה 7.

אני טציע לטחוק את הטלים "אם לא יוכיח הטבוקס להנחת דעתו של בית-הטטפט". כלומר, ההוכחה תהיה על כל הצדדים, על הטבוקס, על בית-הטטפט, על היועץ הטטפטי.

ד. בר-רב-האי:
אפטר לכתוב "אם לא טוכנע בית-הטטפט".

י. בר-יהודה:
לדעתי בית-הטטפט צריך לבדוק גם אם זה טתאים לטעיפי האטנה עם הארץ הטבקטט הסגרה. אמנם היועץ הטטפטי צריך לבדוק את הדבר לפני כן, אבל גם הטופט צריך לעטות זאת.

י. וייצג:
זה כתוב בטעיה 15.

י. בר-יהודה:
נכון.

"סהיא נאה כדי להאטיטו או להעביטו על עבירה בעלת אופי טריני, אם כן--".
אני טציע לנסה את טעיה 7 (5) בטדר הפוך:

ז. ורהפטיג:
אני טציע לטחוק את הטלים "אם לא יוכח הטבוקס להנחת דעתו של בית-הטטפט אחד טאלה, ולכתוב בטקום זאת "אלא אם כן". אין צורך לקבוע כאן את הפרוצדורה. אלה הן בעיות של עובדה ולא של הערכה. רק טעיה (5) הוא עבין של הערכה, ודוקא את זאת לא הטבוקס אלא בית-הטטפט צריך להוכיח.

אני רואה טתירה בין הטטפט הראטון והטטפט הטני של הטעיה. לפי הטטפט הטפרט הראטון כאילו אי-אפטר להעטידו לדין על עבירה כזאת אילו עבר אותה ביטראל. מאחר שבטעיה 2 באטר טהי עבירת הטגרה, אני טציע שלא לחזור על כך כאן.

לפרט (3): אני טציע בטקום הטלים "בין" "ובין" לכתוב "או" "או", כלומר, טיהיה ברור טזה לפי אחד טהם.

לדעתי צריך להוטיף פה פרט (6), בנוגע לאפלייה גזעית, ואני טציע להוטיף גם פרט (7): דיטפרופורציה בין העונט טהטבוקס צפוי לו בטתי הטדינות. כי טכחינת והביון מה ההבדל בין עבירה טאינה נחטבת לעבירה בארץ אחת ונחטבת לעבירה קלה בארץ טניה, לבין עבירה טטוטל עליה עונט קל ביותר בארץ אחת, ועונט הרבה יותר כבד - בארץ טניה. במקרה טהדיטפרופורציה כה גדולה, יש אותה טיטת הצדקה לאל-הטגרה כמו בטקרה של עבירה טאינה נחטבת לעבירה באחת הארצות.

ט. הלל:
אני טציע להוטיף בפרט (2) אחרי הטלים "הועטד לדין ביטראל" את הטלים "או בכל ארץ אחרת על עבירה זו". יכול להיות טקרה טהאדט הטבוקס טיה בארץ אחרת והועטד בה לדין על אותה עבירה. לאחר זאת הוא בא ליטראל. לא יתכן טירדפו אחריו בטורה של ארצות.

ט. בג"ד:

בפרט (1) מדובר על ריצוי העונש בין בארץ ובין בחו"ל. בפרט (2) נאסר "הועמד לדין בשטראל". יש כאן כפילות. בפרט (1) צריך לטחוק בין בארץ ובין בחו"ל לארץ.

ט. הלל:

יכול להיות מקרה שאדם הועמד לדין בארץ אחרת ונמצא חייב או זכאי. בכל זאת יכולים לדרוש את הסגרתו מאתנו. המצב חמור ביחוד במקרה שאדם נמצא זכאי בארץ אחרת.

בפרט (4) אני מציע להוסיף "או בישראל".
(ד. בר-רב-האי: אתה מציע שאפשר יהיה לתת בארץ חנינה על מעשה שנעשה בצרפת?) יכול להיות מצב שאדם עבר עבירה שיש לה טשטעות עולמית, והוא הועמד לדין בישראל על אותה עבירה. אם הוא קיבל חנינה בארץ, לא יתכן שבסגיר אותו לארץ אחרת על אותה העבירה.

ח. רובין:

רשימת הפרטים המופיעה כאן אינה יכולה להיות בלעדית לנימוקים שיובאו על-ידי הטבוקט. כי יכולות להיות למבוקט טענות טובות, כמו, למשל, שאינו ספוי בדעתו. ישנן הרבה אפשרויות שאי-אפשר לראותן טראס.

הצעתו של חבר הכנסת ורהפטיג לכתוב "אם אכן כן" במקום "אם לא יוכיח..." אינה מתקנת, כי גם אז תהיה חובת ההוכחה חלה על הטבוקט, לפי הפרוצדורה הכללית.

ישנם מקרים בהם הטבוקט צריך להיות הפעיל. אך במקרים אלה אני מציע לכתוב "ראה" במקום "יוכיח", כי זה מטהו פחות מהוכחה. כי גם אם נאסר "להנחת דעתו של בית-המשפט", אין זה מקל על חובת ההוכחה.

ה. סוקיה:

כמות ההוכחות שעל הנאסר להביא במקרה זה אינה אותה כמות שעל התביעה הכללית להביא כדי להוכיח את אשמתו. בשלב זה הטבוקט אינו צריך להוכיח דבר. תפקידו של השופט הוא לפצוא אם ישנן מספיק הוכחות מהיטות הטבוקט שתן הצו בדבר הסגרתו. אם הטבוקט היה בלתי ספוי זה ענין של בית-המשפט אשר ידון אתו.

ח. רובין:

ברור שתפקידו של השופט במקרה זה אינו יותר מאשר תפקיד של שופט חוקר במקרים אחרים. אבל דוקא מפני שהעמירה אינה צריכה להביא הוכחות חותכות שהטבוקט אמנם פסע אלא רק להוכיח שיש מקום לבקשת ההסדרה; דוקא לכן אי-אפשר לבוא אל הטבוקט בדרישת כמות מלאה של הוכחות כדי שלא להיות טוסגר. נקח למשל התיטנות. במקרה זה הייתי אומר שעל המדינה הטבקט הסגרה להוכיח את הדבר לפי חוקיה. הוא הדין במקרה של ריצוי העונש באולה מדינה. הוכחה כזאת צריכה להיות מוטלת על המדינה הטבקט הסגרה. אני מסכים שבפרט (2) תהיה חובת ההוכחה על הטבוקט. אך צריך להוסיף לכאן את המקרה של ביטול התביעה: "הועמד לדין בישראל או בארץ אחרת על מעשה העבירה ונמצא זכאי או חייב" לזה יש להוסיף את המקרה של טשפט שהו גם ולא נגמר באיוב או זכני אלא בביטול התביעה.

גם בפרט (4), צריכה חובת ההוכחה להיות מוטלת על המדינה הטבקט.

י. ספ ירא:

כתוב פה "או כי יש ראיות מספיקות להעמידו לדין". אין ברור אם זה לפי החוק שלנו או לפי החוק של המדינה הטבקט, ולעתים זה יכול להיות שוני ניכר. לדעתי זה צריך להיות לפי חוק הראיות שלנו.

י. ספירא:

לא ברור גם מה הן "ראיות מספיקות".
האם זה ראיות מספיקות ליועץ המשפטי כדי להעמיד לדין, או שאלה הן ראיות מספיקות לטופס החוקר בזמן שהוא מעמיד לדין על-פי כתב אישום. בשנים האחרונות הרחיבו את סמכותו של הטופס החוקר ומקובל שהוא צריך לסקול גם את אמיתות הדברים. הטופס-החוקר אינו יותר טכונה רוטת. אני גוטה לחשוב כי בעיית אמיתות הדברים אינה צריכה להיות מסורה לבית-המשפט אשר צריך להחליט על ההסגרה, מפני שאז בעיית מהיטבות הערים על-פי-רוב אינה מתעוררת.

באשר לחובת ההוכחה הטוטלת בסעיף זה, יש להבחין בין ארבעת הפרטים הראשוניים לבין הפרט החמישי. בארבעת הפרטים הראשוניים לא הייתי חושש להטיל על המבקש את חובת ההוכחה, כי אין בכך כל קושי; אלה הן עובדות. אשר לפרט (5), נקח לדוגמא את המקרה של פטרוב. הוא אשר סברח סביטוקים פוליטיים. הסגרויות הסובייטיות טענה שהוא גנב כסף. הניסוח הטופיע כאן אינו עונה על השאלה, יכולה להיות עבירה של סודות רשמיים, שהיא יכולה להיות פלילית ויכולה להיות פוליטית. לא נאמר פה מה הדין במקרה שמבקשים הסגרת אדם על עבירה פלילית פשוטה, והאדם טוען כי אמנם עבר עבירה כזאת, אבל מבקשים את הסגרתו לא בגללה, ולאחר שיוסגר יעמידו אותו לדין על עבירה פוליטית. פה מדובר על מקרה שמבקשים אותו בעד עבירה טווייטת שחם טוענים שהיא פלילית והמבוקש חושב שהיא בעלת אופי פוליטי. על כל פנים, בסני הוריאנטים האלה של פרט (5) צריכה חובת ההוכחה הטוטלת על המבוקש להיות הרבה יותר קטנה. מספיק שהוא מעורר בבית-המשפט חשד שיש אמת בדבריו.

ד. בר-רב-האי:

נאמנה יהיה כתוב כי אי-אפשר להעמיד אדם מוסגר לדין על עבירה אחרת, שלא בטבילה

המוסגר.

י. ויינט:

פרט (5) מכון לסקרה מעורר חבר הכנסת ספירא: טרועים להעמיד את המוסגר לדין על

עבירה אחרת.

(נכנסים לישיבה נציגי משרד הפנים. היו ר' מודיע להם כי הפסיק את הדיון קודם לכן כדי לעבור לדין בחוק הסבות, אולם הם לא נמצאו, ומצטער שאינו יכול להפסיק את הדיון. נציגי משרד הפנים עוזבים את הישיבה.)

ד. בר-רב-האי:

ככל שנכבד בחוק זה, הדבר יתבקם בנו כשאנחנו נבקס הסגרה ממדינה אחרת. עלינו לזכור שבית-המשפט שלנו, כשהוא דן בבקסת הסגרה, איננו פונק הלכה על עצם העבירה שנעשתה או לא נעשתה, אלא קובע רק שהאיש הוא בר-הסגרה. כן הוא בודק אם נתמלאו התנאים שנדרשים על-פי ההסכם ביחס להסגרה. אנחנו רואים את ההסכמים ההיפוטטיים האלה בצורה חד-צדדית. ישנו מינימום של אטון בהסכמים כאלה. הכלל של כל אמנה הוא שמסור לסדינה המבקסת הסגרה להעמיד מוסגר לדין אלא על אותה עבירה שבטבילה המוסגר. אם לאו - אין מקום לאמנה.

עלינו לראות את תהליך ההסגרה בטלותו. סעיף 7 אומר רק מה צריך המבוקש לעשות. לא נאמר פה מה צריכה התביעה לעשות. ישנה אמנה, והיא קובעת תנאים. גם שר המשפטים רשאי לסקול. ואם שר המשפטים מחליט בחיוב והדבר מגיע לבית-המשפט, גם אז צריך להוכיח הרבה דברים, וזה טוטל על היועץ המשפטי. הפרטים הטופיעים בסעיף 7 מטילא יהיו טוטלים על המבוקש, מפני שהם בבחינת עדות הבאה לסתור את התביעה של היועץ המשפטי. אלה הם דברים שלפי אופיים רק המבוקש יוכל לטעון אותם. אינני מתנגד לכתוב כי בית-המשפט צריך להיות טטוכצע בכך. כי אם התביעה תהיה טטוכנעת בכך, היא מטילא תסתלק מתביעתה.

ד. בר-רב-האי:

אשר לבעיית הדיספרופורציה בין העובדים, אצלנו, למשל, קבועים בחוק עובדים מכסימאליים על העבירות. בקובצינו ישנם עובדים מינימאליים, אבל מלבד העובדים המכסימאליים יש אצלנו גם פרקטיקה. כך שהסיקול של דיספרופורציה אינו נכון.

כשאנחנו רואים את התמונה בטלמנה, אינני מוצא מקום לכל הקטעים שרואים אותם חברי הוועדה.

י. ויינש:

הנוסח הנוצח כאן לא בא במקרה. הכוונה היתה להקל על הנאשם ולא להכביד עליו. לדעתו, הצעת חבר הכנסת בגין מכבידה על הנאשם. במקרה שהיועץ המשפטי לא יודע על הפרטים האלה, הוא לא יביא הוכחות, וממילא תחול חובת ההוכחה על הנאשם. הנוסח הזה אינו מטנה את יכולתו או יכולתו של הנאשם להוכיח את הדברים הפנויים כאן.

י. בר-יהודה:

צריך לתת לטוען רשות לטעון, ולדרוש מהמספס סיבירי אם הטענה נכונה.

ט. בגין:

האם אפן אנחנו יכולים לחייב את בית-המספס להתעניין בפרטים האלה, גם אם לא בתבוסת

על-ידי הנאשם?

א. יריין:

אז צריך להוסיף: "אם שוכנע בית-המספס--".

י. ויינש:

שאלה אחרת היא שאלת כמות הוכחות. צריך לדון קודם מי יניע את בית-המספס להתעניין בכך, והמעובדין הוא באופן טבעי הטבוקט. גם היום כשבית-המספס רואה שיש לנאשם אפשרות לטעון והוא אינו טוען, הוא אומר לנאשם שהוא יכול לטעון. הכוונה היתה, וזה ברור טעל לכל ספק, שמידת ההוכחות טעל הנאשם להביא תהיה הרבה יותר קטנה מאשר על התביעה הכללית. כדי לסנוע ספיקות אני מקבל את הצעת חבר הכנסת רובין לכתוב "רטה" במקום "יוכיה".

ט. בגין:

אני מציע לגסח זאת כך: "אלא אם טען הטבוקט והוכח להנחת דעתו של בית-המספס".

י. ויינש:

אם לקבל את הצעתו של חבר הכנסת בר-יהודה, צריך היה לכתוב: "לא יוטגר אדם אלא אם הוכח שלא ריצה את עונשו, שלא נתיטנה העבירה, שלא זוכה "וכו" וכו", וזה בלתי אפשרי.

בהתחשב עם הערתו של חבר הכנסת רובין שאינה יכולה להיות פה רשימה אכסכולוסיבית, ובהתחשב עם כך שהמעיף ממילא ארוך, אני מציע לחלק את המעיף לשני מעיפים.

הערתו של חבר הכנסת ורהפטיב בקשר למלים "אילו עבר אותה בישראל" קטורה במידה מסויימת בהערותיו של חבר הכנסת ספירא, ובגלל ספיקותיו הוכנס המעיף הזה. צריכות להיות ראיות מספיקות להעמיד את הנאשם לדין בישראל. זאת היתה הכוונה, ואפשר להבהיר זאת ולכתוב: "או שיש ראיות מספיקות להעמידו לדין בישראל, אילו עבר אותה בישראל".

אינני מתנגד לסתיקת המלה "בארץ" בפרס (1).

ט. בגין:

צריך להתחיל במלים "הועמד לדין" ולא "ריצה".

י. ויינש:

רצוי העונש הוא אבטולוטי, בין בישראל ובין במקום אחר.

י. ויינס: אסך להצעה להוסיף כי אי-אפשר יהיה להסביר גם במקרה שהוגשה תביעה ובוטלה, הרי גם לפי הכללים שלנו אפשר להעמיד אדם לדין שנית במקרה כזה.

אפשר להוסיף "הועמד לדין בישראל או בארץ אחרת".

אסך לסאלת התייבות העבירה, אני צריך להתייעץ בעניין זה עם האנשים הטטפלים בכך באופן טעסי, ואוכל להביע דעה בעניין זה בישיבה הבאה. אני מתכוון לחובת ההוכחה בפרט (3). בפרטים (1), (2), (4) אין טביעה שחובת ההוכחה תהיה על הנאסם.

אסך להצעה להוסיף בפרט (4) את האפשרות שאדם ניהן בישראל גם על עבירה שביצע במקום אחר, הביטוק של טטרד החוץ היה טתוספת זאת היתה יוצרת טצב טטיבה כאילו אנחנו לוקחים לנו פרווגטיבה לטחול על עבירות שנעטו בטדינות אחרות, ואין זה מתקבל על הדעת.

אסך לטענות חבר הכנסת שפירא בקטר. לפרט (5), נדמה לי שהפרט חל על טבי הטקרים שהוא הזכיר. אבל אם יש בכך ספק, אפשר לנסח את הטיפא של הסעיף בצורה אחרת.

הישיבה ננעלה בטעה 11.10.